

der ved Overfømmelse jævnlig bevilgedes. Eftergivelse i Statskat — hvilket ikke finder Sted — eller endelig Landets Kystfjorder ligesvem være udsatte for Bortskylning, saa at det skattepligtige Areal formindskes. Saavidt Udvalget bekendt er, der ingenfinde stet Afgang i Statskat paa Grund af en Bortskylning af Land, som kunde have været forebygget ved Diger eller var foranlediget ved Overfømmelse. Og undersøge vi Virkningerne af den sidste overordentlige Stormflod, da vilde de Landstrimler, som ere gaaede tabte, neppe være blevene bevarede uden selvfølgelig Kystforvarsværker, der ikke staa i nogen umiddelbar Forbindelse med Digeanlæg, og ere desuden, sete fra Statens Synspunkt, saa ubetydelige, at de ikke egne sig til at opføres som Afgang i Statsterritoret. Grændsen mellem Fastland og Hav er ifølge ovennævnte Uddrag ikkun forrykket i Falsters vestre Birk, hvor der langs Stranden er bortskyllet en Strimmel Jord ca. 10 Alen bred, paa Bøge, hvor „en Del Jord er bortskyllet“, paa Vro, hvor paa Strækningen fra den østlige Ende af Vroafjording til denne Bys Skibbro, en Landstrimmel af 8—12 Alens Brede er bortskyllet, paa Skarp, hvor Havet har borttaget nogle Jordstrimler omtrent 1 Td. Land, og endelig langs Stenderup Strand, hvor det største Tab synes at være lidt, nemlig over 30,000 Kvadratalen.

Et heller kunne vi her tillægge det andet i Lovforslaget's Motiver opstillede Hensyn, nemlig at man, som Erfaringen har vist, naar en Stormflod har anrettet større Ulykker, altid vil ty til det Almene for at faae Hjælp til Stadens Dækning, nogen væsentlig Betydning, thi hvad der sætter Almenheden i Bevægelse, er ikke forbigaaende Skade paa Fjorder eller deslige Tab, som nærmest skulle og kunne forebygges ved Digeanlæg og Fredning af de naturlige Værn, men det er de store Ulykker, Tab af Mennekeli og Odelæggelse af Boliger, Strandinger af Stibe og Standsning i Næring, hvilket Alt enten overhovedet ikke kan afværges ved Diger eller tildels skyldes et for tilidsfuldt Valg af Byggesteder.

De Betragtninger, som vi have troet faaledes at maatte gjøre gjældende, afvige fra den Læsegang, der er den ledende i det forelagte Lovforslag. Udvalget maa paastaa, at Indenrigsministeren har bragt Spørgsmaalet om Forbedring af den bestaaende Digelovgivning frem, efter som det erkendes, at denne har sine Mangler, men vi kunne ikke anbefale at vedtage Forslaget i dets foreliggende Skikkelse med det Anlæg, der er givet det, og den Ordning, det vil se gennemført.

Det begynder med at anordne, at en Undersøgelseskommission, bestaaende af en for hele Landet bestiftet Digeinspektør og Medlemmer af Amts- og Byraad, skal foretage en fuldstændig Registrering af alle tilstedeværende „naturlige og kunstige Diger, der tjene til Beskyttelse mod Overfømmelser fra Havet eller Fjorden“, og i den overfor-

retningen optagne Protokol skal indføre en nøjagtig Angivelse af hvert enkelt Diges Beliggenhed, dets Længde, Brede, Hvide og øvrige Beskaffenhed, Størrelsen af de Arealer, der beskyttes af det, hvo der har anlagt Diget og for hvis Regning det vedligeholdes. Den optagne Protokol skal danne Udgangspunktet for og tjene til Vejledning ved Inddelingen af de indregistrerede Diger og naturlige Værn i offentlige Diger og private Diger. Begge Klasser have det tilfælles, at de skulle vedligeholdes mindst med den Styrke, de ved Undersøgelseskommissionens Forretning ere befundne at have, at de stilles under Statens Tilsyn, og at de ikke uden Indenrigsministerens Samtykke eller Tilladelse maa nedbrydes eller borttages. Forskjellen i Behandlingen af de to Klasser bestaar i, at der for de offentlige Diger dannes Interessentskaber med loovordnet Bestyrelse, at de gjøres til Gjenstand for en første Undersøgelse for eventuelt at forstærkes, og at de underkastes et aarligt Syn af Digeinspektøren og den stedlige Bestyrelse, hvorimod de private Diger underkastes et aarligt Eftersyn af Politimesteren, der, naar han finder dem at være forringede, skal kunne paalægge de Vedligeholdelsespligtige at sætte dem i deres forrige Stand, og kun hvert 5te Aar synes af Digeinspektøren. Hvad der overhovedet skal indregistreres som Dige, afgjøres i sidste Instans af Undersøgelseskommissionen. Hvorvidt de indregistrerede Diger skulle behandles som offentlige, beror paa Landvæsenkommissionens Kjendelse; denne Afgjørelse er imidlertid forsaavidt kun foreløbig, som Digeinspektørens Eftersyn af de private Diger foretages i den Hensigt at undersøge, om de bør gaa over til at være offentlige, og Spørgsmaalet da altsaa paany kan bringes for en Landvæsenkommission. Disse ere Grundtrækkene i den Ordning, som Lovforslaget tilfigter indført for de naturlige Værn og alt tilstedeværende Diger (§§ 1—26). I Samklang dermed tillægges § 27 Statens Tilsynsmænd (og det offentlige Interessentskab) Initiativet til Opførelsen af nye Diger til Beskyttelse for dets Eiendomme og Inddragning af andre Eiendomme under Interessentskabet. — De paafølgende §§ 28 og 29, indeholde Regler for Anlæg af nye Diger efter privat Initiativ. Statens Tilsyn og Styrelse af Digevesenet hævdes her ved en Forskuift om, at Ingen uden forud erhvervet Tilladelse fra Indenrigsministeren maa til Beskyttelse for sin Eiendom opføre et Dige, være sig paa egen eller Andres Grund. Finder Indenrigsministeren, at der for det paatænkte Dige bør dannes et offentligt Digeinteressentskab, kan han paa Amtsrepartitionsfondens Beføstning bringe Spørgsmaalet til Afgjørelse for en Landvæsenkommission. Leve Forhandlingerne for denne til Dannelsen af et offentligt Digeinteressentskab, forholdes der efter lignende Regler som dem, der gjælde for alt tilstedeværende Diger, der sættes under stadig offentlig-